

Пише Александар СКАКИЋ

Знање је појам који не поседује дефиницију око које постоји консензус, напротив, ту је читаво море филозофских супротстављених приступа. У таквом стању ствари држаћу се нушићевског цинизма и применићу његову мисао по којој „знање има границе, док их незнање нема“.

Насловна страна прошлогодишњег фебруарског броја гласила је „Војска је темељ државности“. А темељ сваког система или институционалне структуре је знање. Суштинско знање је реална моћ и снага на коме сваки облик организовања почива, црпи своју моћ и дуговечност.

Слободан Јовановић, један од највећих српских интелектуалаца, сматрао је да је незнање чак мање штетно од оних који знају мало. У свом чувеном трактату о тој штетној друштвеној категорији написао је: „Узимајући га у његовом најпотпунијем и најизразитијем виду, полуинтелектуалац је човек који је уредно, па можда, чак, и с врло добрим успехом завршио школу, али у погледу културног образовања и моралног васпитања није стекао скоро ништа“.

Када овакву поставку сведемо на војно школство, открива се да његова снага лежи управо у способности да поред стицања вештина и знања пружи културно образовање и морално васпитање. Војно школство омогућава ученицима и кадетима да снагом воље и сталним радом на себи у потпуности искористе своје потенцијале, чиме постају професионална војна лица са интегритетом, чврстим карактером и натпросечних психофизичких способности. Такав официр и подофицир су најснажнији лек против потенцијалних системских болести које би се заједнички могле дефинисати као надмоћ форме над суштином.

Дигитално доба је са собом донело, поред енормних користи и напредовања у свим сферама друштва и живота, и бројне негативне последице. Општа површ-

ност, претварање људи у пуке примаоце информација без аналитичког приступа, и посебно забрињавајуће, глобално присутан морални суноврат под налетом ријалити културе. Млади људи, који се налазе у формативној животној фази, посебно су осетљива категорија на последице утицаја оваквог социолошког амбијента.

Војне школе су места где се негују вредности које су најјаче оружје против тих нуспроизвода савремене цивилизације. У том контексту, њихов значај не огледа се само у школовању будућих официра него у јачању издржљивости опште друштвене структуре под налетом социјално-патолошких појава савремене цивилизације.

Бенџамин Френклин је рекао да улагање у знање плаћа најбоље камате. Какве „камате“ убира система одбране од улагања у образовање, разговарали смо са пуковником Срђаном Старчевићем, проректором за квалитет и развој Универзитета одбране. У интервјуу који можете прочитати у овом броју посебно смо се дотакли значаја васпитног дела школовања будућих професионалних војних лица, као и изазова које пред војно образовање доноси дигитално доба у коме живимо.

Средњошколско и високо војно образовање је камен-темељац јаког система одбране. Српско војно високо школство ове године обележава 175 година постојања. Традиција је започела оснивањем Артиљеријске школе, у којој су се школовали војводе Радомир Путник, Степа Степановић, Живојин Мишић и Петар Бојовић, генерали Јован Мишковић и Јован Драгашевић...

Упис у војне школе почиње 15. фебруара, када обележавамо Дан државности Републике Србије. У Војну гимназију, Средњу стручну војну школу „1300 каплара“, Војну академију, Медицински факултет ВМА крочиће млади људи и започети пут којим су ходали њихови славни преци. ▀

